

Lysholt Hansen: „En talurskov, klemt inde på små 2.000 tættrykte sider i tre bøger, åbnedes i går for offentligheden. Kun de færreste vil dog have glæde af adgangen til finanslovsfor- slagets og den 4-årige budgetoversigts titusinder af tal. I al sin forvaltningsmæs- sige effektivitet er det samlede værk på 2-3 kg. Uigennemtrængeligt og utilstrækkeligt for det store flertal . . . brugbare sammenligninger over vækst og udvikling sikkert kun kan gennemføres af sta- tens højt kvalificerede specialister . . . Man vil derimod kun vanskeligt eller slet ikke kunne finde de oplysninger om de over- ordnede bevægelser over en længere år- række, som for mange borgere kan være direkte politisk bestemmende.“

Disse ord fik finanslovsforlaget med på vejen i Berlingske Tidende den 28. novem- ber. Det er en hård og berettiget kritik af det vigtigste lovforslag, der hvert år be- handles her i tinget, og så tvivler jeg endda på, at kritikken er dækkende. Jeg håber, det er rigtigt, at statens højt kvalificerede speci- alister er i stand til at foretage de omtalte brugbare sammenligninger over vækst og udvikling. Er de i stand til det, må jeg be- klage, at et sådant materiale hverken tilgår finansudvalget eller folketetinget, hvor hoved- parten jo er almindelige dødelige og alt an- det end højt kvalificerede specialister. Hvis der i finansministeriet eller økonomiministeriet findes folk, der er i stand til at give de op- lysninger om de overordnede bevægelser over en længere årrække, som der rigtigt peges på værdien af, så ville det være af afgørende værdi for folketetinget at få dem forelagt. Det får vi blot ikke.

Jeg er ikke økonom, og efter at jeg i for- bindelse med forberedelsen til denne finans- lovdebat har gennemlæst de bedømmelser og udtalelser, der blot de seneste år er afgi- vet af vismændene, af Nationalbanken, af det økonomiske sekretariat, og har konsta- teret fejlbedømmelse efter fejlbedømmelse af den økonomiske udvikling, så er jeg kommet til den konklusion, at enten har vi ikke disse højt kvalificerede specialister, eller også er opgaven uløselig. Derfor famler vi os også i nogen grad frem i blinde i vore økono- miske dispositioner. Mange års arbejde i fi- nansudvalget og i nær kontakt med er- hvervslivet både på arbejder- og arbejds- gi-

verside sammen med visse dele af kapital- markedet giver naturligvis en praktisk mu- lighed for en bedømmelse af den økonomi- ske politik og af de økonomiske udviklings- tendenser, men fast grund under fødderne føler man aldrig at man har ret længe ad gangen. Det kunne måske nås i højere grad, hvis ministrene, det gælder særlig finansmi- nisteren og økonomiministeren, men også statsministeren, ville sørge for, at folketin- get løbende fik forelagt de informationer og bedømmelser fra statens højt kvalificerede specialister på disse områder, som jeg må gå ud fra at regeringen bygger sin økonomiske politik på. Men sådan er det jo desværre ikke.

Selv om det gør mig ondt at måtte sige det, så er det under den nuværende finans- minister helt, helt galt med finansudvalgets muligheder for at få blot en nødtørftig orientering om de økonomiske forhold for slet ikke at tale om den diskussion mellem finansudvalget og finansministeren, som der har været tradition for i en meget lang år- række med skiftende finansministre. Der sidder både på regeringsbænkene og på oppo- sitionens pladser tidligere medlemmer af finansudvalget, der erindrer, hvor frugtbart det har været både for dem, og jeg tror også for de skiftende finansministre, at vi i finans- udvalget med velforberejede finansministre har kunnet krydse klinger om, hvilken øko- nomisk politik der både på kort og længere sigt tjente vort land bedst. Sådan er det ikke mere.

Den 22. september i år fik vi forelagt fi- nansplanen for 1970-71 og 1971-72 bl. a. med et revideret skøn over udviklingen i statens indtægter og udgifter i indeværende år. Den 21. oktober indkaldte vi finansmi- nisteren til møde med finansudvalget, for at vi kunne drøfte denne plan, og vi forberedte forud ministeren på, at vi i øvrigt ønskede hans bedømmelse af de generelle økonomi- ske problemer, så vi kunne få en drøftelse heraf. Finansministeren havde ingen be- mærkninger at føje til til det notat, vi havde fået om finansplanen, han havde ingen op- lysninger at give om den generelle økono- miske politik. Jeg stillede så finansministeren ikke mindre end 12 spørgsmål om så vidt forskellige emner som kasseoverskuddet, byrdefordelingsreformen og dens virkninger, udviklingen i handelsbalancen, pengeinsti-